

نا
و
ل

خوبین انتظار

لیکواله : سحر سادات
ژباړه : دسکوت هېنداری تیم

Ketabton.com

ناول۔ خود انتظار۔

ليکواله۔ سحر سادات۔

ژباړونکي۔ د سکوت هېنداي ټيم۔

« بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ »

پیل

ریبنتنی مینه تل باید په یاد ولری.

حتا هغه وخت چې ونه شي کولای، په څنگ کې
یې اوسې.

.... صفا

زما لپاره یې هېڅ فرق نه درلوده، چې ژمی دې،
اوړی دې، منی دې او که پسرلی دې.
زه به صرف د خپلې سرگرمې او د خپلو
دوستانو سره په لوبو بوخته وم.
مور مې راسره ډېره مینه درلوده، ځکه یواځینی
لور یې وم، پلار مې هم همداسې، هر څه به چې
ما غوښتل دوي به راته ترسره کول.

زه ۱۳ کلنه وم. مور مې د کور ټول کارونه په
یوازې ځان مخته وړل.
زه صرف په خپلو لوبو بوخته وم. ډېر ښه
ملگري مې درلودل، یو له بهترینو ملگرو مې
سبحان و.

زما او د سبحان اړیکه له معمولې ملگرو څخه
ډېره نیژدې او خوږه وه.
سبحان یواځینی کس وو، چې په ډاډه زړه مې

کولای شول، د خپل ژوند ټول موضوعات ورسره
شریک کړم.

مونږ په یو کلي کې ژوند کاوه. د تل په څېر د
مازديگر له لمانځه وروسته، ټولې ملگرې د اوبو
چینې ته تلو، او اوبه به مو راوړلې.
زمونږ په کلي کې ځاه یا کوم بل څه نه وو،
ترڅو وکولای شو اوبه ترې راوړو.
یواځینی ونډه چې ما د کور په کارونو کې
اخیسته همدا اوبه راوړل وو. که څه هم پلار مې
سبحان ته ویلي وو، ترڅو هره ورځ دې مونږ ته
اوبه راوړي، خو به زه تلم ځکه خوښېدل مې ډېر
وخت د سبحان سره یوځای اوسم.

(گلثوم د صفا مور)

گلثوم : لورې ته چېرته یې؟ باید لاره شئ بازار
ته، ترڅو د شپې لپاره سودا راوړئ. ورونه دې
نشته پلار دې ویل نن دې صفا راشې بازار ته.

صفا : راغلم مورې، سمده ځم خو سبحان هم
باید زما سره لار شې.

گلثوم: سمده لورې، صرف ژر لاره شه چې دیکی
ناوخته کېږي، بیا به دې پلار په قهر وي.

...

له سبحان سره یوځای لارو د پلار رستوران ته.
خو نه زما پلار وو، او نه هم ماما مې. د
رستوران مخې ته ډېر کسان جمعه شوي و، کله
چې نیژدې ورغلو یو سړی پروت و، ټول بدن یې
له وینو سره سم وو.

پلار او ماما مې د هغه وینو کې لت پت جسد
سره ناست وو. همدا چې ومې ویل: پلاره څه
شوي دي؟!
پلار مې په ډکو سترگو یې وویل: لورې ته لاره
شه کورته، وروسته زه درځم او هر څه درته
وايم.

هماغه لحظه کې پولیس راغلل. زما پلار او ماما
یې له ځانه سره بوتلل.
که څه هم ډېر مې وژړل خو هېچا زما غږ نه
اورېده، حتا دومره یې هم ونه ویل چې پلار مې
څه کړي، او ولې یې هغوي بوتلل.
حالت مې ډېر بد وو. د سبحان په مرستې کور
ته راغلم، خو هېڅ پوهه نشوم چې زه ټوله لار
څنګه راغلې يم.

همدا چې کور ته ورسېدم، مور مې زما له
اوبنکلنو سترگو څخه پوهه شوه، چې هرو مرو
کوم څه شوي.

گلثوم : څه شوي د مور گرانې؟ دا رنگ دې ولې
داسي دی...؟!

هرڅه چې ما په خپلو سترگو ليدلي وو، ټول مې
مور ته وويل. د مور حالت مې ډېر خراب شو.

گلثوم : اي! زما خدايه دا څه ورځ وه چې زمونږ
په سر نازله شوه، تر کله په تمه اوسو تر څو خبر
راشي. زما خاوند يې ولې زندانې کړي؟! په
دليل يې هم نپوهېږم...!!

سبحان : گلثوم ترورې تاسو اندېښنه مه کوئ، زه
ځم کورته او پلار ته مې وایم چې لاړ شئ
محکمې ته، بيا به خامخا پوه چې قضيه څه ده،

هيله كوم تاسو آرامه اوسئ، له ژړا خخه هېخ
هم نه جورېږي.

گلثوم : ژوندی اوسې زويه، الله ﷻ دې له تا
خخه راضی شې. که پلار دې په كوم خه پوهه
شو، هيله كوم ژر تر ژره يې مونږ ته ووايه.

سبحان : په سترگو ترور جاني.

د سبحان له تلو وروسته، صرف زه، مورمې او
دوه واړه ورونه مې، په دې لويه حويلې که پاتي
شو. هوا لږ، لږ په تياره کېدو شوه، ډېره وېږدم
خکه هېخکله مو هم د پلار پرته شپه نه وه تېره
کړې. لحظه په لحظه زما وېره لوړېده، ټوله شپه
مې ډېرې وېرې او اندېښنې په وجه خوب زما
سترگو ته رانغې. تر ټولو ډېره وېره مې دا وه که
خدای مه کره زما پلار آزاد نشې خه؟ که بې سرو

پښو پاتې شو څه؟ که د نن شپې پشان، د ژوند
ټولې شپې له وېرې څخه وېده نشم څه؟! اوف
خدایا...!! دې فکرونو زه لیونی کولم.

خدایا دا د ژوند ستونزې هم خلاصی نه لرې.
لومړیو کې غربت وو، لږ وخت کېږي پلار مې یو
سم کار پیدا کړی و، رستورانټ یې جوړ کړی و.
زمونږ ژوند ډېر ښه تېرېده، پرته له کوم سر
خوگې څخه به مو له خپلې کورنۍ سره ژوند
کاوه. خو اوس.... اوس تر ټولو لوی کړښت لرو،
دا شپه او دا ډارونکې تیاري هېڅ د خلاصون
نوم نه اخلې.

....سبحان

کله چې کور ته راغلم، د نن ورځې ټوله کیسه
مې پلار ته وکړه. پلار مې وویل: سبا ځم

محکمې ته، بیا به پوهه شو چې څه شوي دي.

زما لپاره صفا ډېره اړینه وه، نه مې غوښتل هېڅ
وخت نا آرامه اوسې. صفا فکر کاوه چې زه یې
یوازې ملگری یم، خو نه پوهېده چې څومره پرې
مئین یم.

عشق اگر آن باشد که میگویند
دل های ساده میخواهد

عشق اگر آن باشد کی من دیدم
انسان فوق العاده میخواهد

سنى ندارد عاشقردن
فرف ندارد کودكى، پيرى

هر وقت زانوى غم بغل كردى
يعنى تو هم با عشق درگيرى

که خه هم هره ورخ د صفا لیدو ته تلم، خو که
یوه لحظه هم ترې لرې وم، ورپسې خفه کېدم.
په کوټه کې به یوازې کېناستم، او د هغې په
خاطراتو به مې خپل زړه خوشحاله کاوه.
یوه کتابچه مې درلوده. له کومې ورځې څخه
چې ما صفا لیدلې وه، او ملگری شوی یې وم،
همدې کتابچه کې مې لیکل کول. خلاصه هره
ورځ به چې له صفا سره وم هغه ورځ به مې
لیکله.

همه ای نور ها زیبایی خود شان را در برابر
نور...

که تو در زندگی می آوردی از دست دادن...

زه له صفا څخه څلور کاله مشر وم. د صفا
کورنۍ له ماسره ډېره مینه درلوده، پلار یې ډېر

مهربانه او زړه سواندی انسان و. نپوهېږم دا
ورځ پرې څنگه راغله؟! کنې داسې انسان نه وو
چې چاته دې زیان ورسوي. شپه تېره شوه او
سهار شو. پلار مې لارې او دوه ساعته وروسته
بېرته راغی.

(امین د سبحان پلار)

امین: زویه لارم او پوهه شوم چې قضیه څه
ده. سردار یو له نیژدې کسان سره، په رستوران
کې په جنگ شوي، وروسته هغه سړی ډېرې بدې
خبرې ورته کړي، د صفا پلار هم د چاقو په
واسطه هغه کس زخمې کړی. حالت یې هم ډېر
خراب دی. رغتون ته لارم، له ډاکټرانو مې
وپوښتل، هغوي وویل: فکر نکوم ښه شی خو
دعا وکړئ، او الله ته امید ساتئ.

د پلار ټولو خبرو آورېدلو وروسته، لارم د صفا
دوي کور ته هر څه چې پلار مې ويلي وو، ورته
مې کيسه وکړه. گلثوم ترور د خوارکۍ حالت
پېر خراب و، له پېرې ژړا له امله يې سترگې
سرې شوې وې. صفا هم پېره بڼه نه وه.

(سردار د صفا پلار)

..... سردار

ژوند بلکل د څرخيدونکي ټال په شان دی. بڼکنه
او پورته پېرې لرې، خو هېڅکله په يو ځای نه
دې ولاړ. زه څو ورځې مخکې کوم حالت کې
وم، او اوس څه حال کې يم. نپوهېږم ولې مې
يو ناڅاپه جنگ وکړ، او هغه منحوسه چاقو مې
په لاس کې ونيوله.
هم مې خپل ژوند برباد کړ، او هم ديوې بلې

کورنی.

نپوهېږم څه حالت کې به وي. بڼځه مې قوي او
صبرناکه ده، خو ماشومان مې له ماشومتوب په
ناز او نزاکت سره لوي شوي. ما خپله هره
سختې په ځان منلې، خو هېڅکله مې هم اجازه
نه ده ورکړې چې کورنی مې بلخصوص
ماشومان مې درد او سختې وويني.

لور مې صفا يوه ډېره سرشاره، مغروره او بې
پروا انجلی وه. هغه به تل له خپلو ملگرو سره
په لوبو بوخته وه، د ژوند مشکلاتو او سختيو په
کيسه کې هېڅ نه وه. ورو ورو لويه شوه، خو
هېڅ تغيير پکې رانغی، د يو ماشوم په شان زد
او زور ويل به يې کول. ويل به يې: هر څه چې
غواړم بايد هماغه وشي.

زه هم هغه پلار وم، چې د هغې هره غوښتنه به
مې پوره کوله. هغه څه به يې چې له ما غوښتل

نه مې شو کولاي رد يې کړم.
خو اوس درې شپې کيږي د زندان له پنجرو
شاته ناست يم.
نپوهېږم په کورنۍ مې څنگه وخت تېروي.
بلخصوص صفا. هغه له يوازيتوب او تيارې څخه
ډېره وېرېږي.
خدای، خدای مې ويل چې هغه سړی مړ نشی،
کني ټول عمر به مې زندان کې تېر شي. او د
يوې مور بېړا واخلم. څومره سخته ده کنه، چې
يوه مور د ځوان زوی درد و غم وويني.
آه! ژونده زه څه وم، او تا له ماسره څه وکړل؟
..... صفا.....

باور نه کېده زما پلار دومره بد شوی اوسي چې
يو چاته ضرر ورسوي. هغه زما د ژوند قهرمان و.
هغه زما لپاره يو الهام و. خو اوس هغه يو بل

کس وواژه؟ تېره ورځ هغه سپری مړ شو، یعنې
زما پلار د یو د مرگ سبب شو؟ له مور سره مې
لاړو د هغه جنازې ته.

د هغه کس کورنۍ داسې ژړل او زما پلار ته یې
بښپراوې کولې، چې د هغوي هرې جملې سره زه
سوځېدم او ایره کېدم.

هغوي هم حق درلوده. ځکه خپل ځوان زوی یې
له لاسه ورکړی و.

اوف! خدایا! نپوهېږم چې اوس به څه کېږي،
فکر نه کوم چې زما پلار دې ژر راوگرځي کورته.
یعنې زه تر کومه دا تورې شپې وزغمم؟ بې له
پلاره هغه وېره چې یوه لحظه هم ما نه پرېږدي
ویده شم.

بې له پلاره ژوند هېڅ رنگ نه درلوده، ورځې هم
د شپې په شان تورې وې.

یوه میاشت زما پلار په زندان کې وو. په دې یوه

مياشت کې مونږ يې هيڅ لېدو ته لارو نه، صرف د سبحان پلار به تلل او زما د پلار احوال به يې اخېسته. او مونږ ته به يې ويل. ما فکر نه کاوه چې زما پلار دې همدې نيژدې وختونو کې کور ته راشي.

شپه شوه. بيا هم د نورو شپو په شان تورې، تيارې او بې نوره.

د شپې 8 بجې وي، دروازه وټکول شوه. ورور مې لاره او دروازه يې خلاصه کړه، پلار مې وو. خدايا معجزه شوې! يعنی څه؟ فکر مې کاوه خوب وينم، خو ځلې مې سترگې پټې کړې، خو نه دا واقعاً زما پلار و. په تلوار او تېزې سره د دروازې خواته لاړم. کلک مې په غېږ کې ونيوه، له ډېرې خوشحالي څخه مې په سترگو اوښکې ډنډ شوې، خو زړه مې نه غوښتل په دې شپه وژاړم.

هغه شپه چې مایې د لېدو آمان درلوده، خو
اوبنکې مې زما په کنټرول کې نه وي.
مور او ورونه مې مونږ ټول د پلار په لېدو ډېر
خوشحاله وو. له یوې میاشتې وروسته، بیا ځلې
زمونږ په کور کې هماغه پخوانۍ راغله. زمونږ
په کور کې د پروڼ شپې وېره نه وه، په آرمه
وېده شوم.

خو یوه پوښتنه زما په ذهن کې ګرځېده، پلار او
ماما مې یوځای زندان ته تللي و، ځکه دواړه
مجرمان وو. خو پلار مې آزاد شو، خو مامامې
اوسم په زندان کې دی؟!

...

ډېر وخت تېر شو د پلار د آزادیدو. تل مې
غوښتل ورڅخه وپوښتم چې څنګه آزاد شو؟
خو وپېرېدم هسې نه ناآرامه شی، له سبجان

خخه مې هم خو خله پوښتنه وکړه، خو هغه هم
په هيڅ نه پوهېده. بلاخره يوه شپه مې پريکړه
وکړه او له پلار خخه مې وپوښتل: پلاره! ولې ته
بېرته راوگرځېدی کورته، خو مامامې تر اوسه په
زندان کې دی؟!

....سردار....

يوه مياشت تېره شوه خو تر اوسه په زندان کې
يم. پرون ورځ د هغه کس کورنۍ راغلې وه کوم
چې ما وژلی و، زما او زما د اوښي يې يو څه
وغوښتل او زياته يې کړه، که قبول کړو خپل
شکایت به بېرته واخلي. د هغه څه منل راته
آسانه نه وو، خو په دوه لارو يې بند پاتې وم، که
د هغوي غوښتنه مې نه وای منلې شايد ټول عمر
مې په زندان کې تېر کړی وای. د ښځه او بچي
به مې چا ساتلي وای؟ زما خخه بې غير به يې

څنگه ژوند کاوه؟ خدایا کاش تا زه بل رقم
امتحان کړی وای، د هغه چا پلار چې زه یې د
مرگ لامل شوم، له ما څخه یې وغوښتل د وینې
په ځای خپله لور د هغه زوی ته ورکړم.
همداسې یې زما د اوبني څخه هم وغوښتل.
ورته یې وویل: خور دې راکړه.
ځکه هغې لور نه درلوده، ویل یې د خپلې آزادې
لپاره دې خور زما زوی ته راکه. خو اوبني مې
ونه منله، او وی ویل: سل کاله زندان کې
اوسېدل منم، خو نه غواړم زما د غلطې لپاره زما
خور وسوځېږي.

خو زه هم نپوهېدم څه وکړم، زما لور صفا تر
اوسه د ځوانې عمر ته سمه نه وه رسېدلې، د
هغو زوی هم د صفا همزولی و، ښه کورنۍ وه.
ویل یې ستاسو لور ددې لپاره نه غواړو چې ظلم

پري وکړو، تا زمونږ يو زوی واخېسته، زه غواړم
د بل زوی ژوند جوړ کړم.

خو شپې مې دې اړه سوچ وکړ، خو ددې
موضوع لپاره مې زړه هېڅ نه راضي کېده، د
خپلې آزادې لپاره خپله د کل پشانتې لور فدا
کړم؟

خو ما د ځان لپاره فکر نه کاوه، اړینه نقطه زما
کورنۍ وه، هغوي زمونږ څخه بې غیر ژوند نشو
کولای ژوند مخته یوسي. زما زامن تر اوسه ډېر
کوچنی وو، کار کولو سره عادت نه وو، بل څوک
هم نه وو چې زما د کورنۍ مصارف ورکړي. زه
مجبوره شوم د خپلې لور په ژوند قمار ووهم،
خپله لور مې فدا کړه.

له زندان څخه آزاد شوم.
زما د آزادې څخه وروسته، صفا مې خپلې نیا ته

ولیدله پاکستان ته، ځکه ډېر وپېرېدم چې صفا ته
کوم زیان ونه رسوي. هېڅ په تلو نه راضي کېده،
ډېره په سخته مې راضي کړه. څلور کاله صفا په
پاکستان کې وه، وروسته له څلورو کلنو بېرته
راغله، ځکه د نیا حالت یې خراب و.

هغه هلک چې صفا مې ور په نامه کړې وه نوم
یې سجاد و، همدا چې د سجاد کورنۍ خبره
شوه صفا راغلې، نو په مرگه راغلل. نه یې مور
راضي وه، او نه مې تر اوسه له صفا پوښتنه
کړې وه. مور یې بهانه وکړه او ویل یې: صفا تر
اوسه وره ده، د سجاد کورنۍ وویل: سمده دا
چې تاسو وایي چې لور مو وره ده نو سمده،
مونږ وروسته راځو، خو فکر مه کوئ چې مونږ
شاته شو، کومه انجلی چې زما د زوی په نوم
ده.

له دې موضوع صرف زما بڼخه خبره ده، هغه
هم په لومړيو کې خفه شوه، خو وروسته يې
ووويل چې بڼه کار مو کړې دی. مونږ بې له تا
څنگه ژوند مخته وړلاي شو، الله دې زمونږ لور
په خپله نیک بخته کړي، هر څه چې يې په
تقدير کې ليکل شوي وي هماغه به کېږي. خو
وېره لرم که لور مې مخالفت وکړې او بل څوک
وغواړي بيا به څه کوم؟

له يو چا مې اورېدلي وو، کله چې په مشکلاتو
کې اخته شوی فکر دې کاوه ورځ په ورځ غرق
کېږي، بله لاره او چاره دې نه درلوده، صرف يوه
لاره ده د خلاصون لپاره، مخ را وگرځوه د
الله ﷻ طرف ته، ځکه هغه ټول مخلوقات خلق
کړي، الله ﷻ چې د خپلو بنده گانو تقدير ليکلي،
لمونځ وکړه او د لايزال څخه د مرستې طلب
وکړه، هغه خامخا ستاسره مرسته کوي.

په نیمو شیو به مې لمونځونه کول، او د مهربانه
ربّ څخه به مې مرسته غوښته.

.... صفا

وروسته د پلار له آزادي څخه، د پلار په غوښتنه
پاکستان ته لاړم، زړه مې نه کېده خو پلار مې
مجبوره کړم بېرته سخته وه د مور او سبحان
څخه لری والي. څلور کاله پاکستان کې وم، د نیا
حالت مې ښه نه وه، مونږ هم بېرته را وگرځیدو
افغانستان ته.

وای زما خدایا څومره مې دوي پسې زړه تنگ
شوی وو، سبحان او مورمې زما په لیدو بېر
خوشحاله شول زه هم همداسې، حتا د خپل
وطن کوڅو پسې خفه شوې وم، هغه وخت
انسان د خپل وطن په قدر پوهېږي کله چې
ورڅخه لرې شي.

د خپل ليد لورې كله چې پاکستان ته راغلم د نيا سره مې وم، صرف يوه ورځ په خپل كور كې وو، نپوهېږم ولې خو له كله چې پلار مې آزاد شوى هيڅ نه غواړي زه خپل كور كې اوسم، خو ځلې مې د نيا څخه وپوښتل څو كاله بعد په حقيقت پوه شوم، زما پلار د خپلې آزادې لپاره زما ژوند فدا كړى وو، زه هغه هلك ته وركړې وم چې هيڅ مې نه پېژانده. د ناول ژباړونكي دسكوت هېندارې ټيم په لومړيو كې ددې موضوع منل زما لپاره ډېر سخت وو، خو وروسته مې خپل پلار درك كړ، هغه صرف د خپلې آزادې لپاره دا كار نه وو كړى. بلكې ددې لپاره چې مونږ ښه ژوند ولرو، او د چا محتاجه نشو، نو دا پريكړه يې كړې. پوهه شوم چې ولې يې نه غوښته زه په كور كې اوسم.

ددې لپاره چې زما ځای امن اوسي تل به د خپلې
نيا سره وم. هر کله به چې واده يا کوم بل ځای
ته تلم، نو مور به مې راسره وه.

سجاد مور به چې زه لیدلم، نو ټولو ته به يې
ويل دا انجلۍ زما اینګور ده، رسماً نه دي ګوژده
شوي خو دېر ژر به ګوژدن وکړو. او دا قضیه به
يې هر چاته ويله. خلاصه زه به چې هر چېرته
له هر چا سره تلم، د سجاد کورنۍ به وه، او
همدا خبرې به ياديدې.

کله به چې کور ته راتلم نو زړه مې غوښتل خپل
ځان له مېنځه یوسم، خو بيا به مې خپل مور او
پلار ته فکر کول. شايد دا خبره د وخت په
تېرېدو سره خلاصه شې، او هغه کورنۍ زما
څخه لاس واخلي. خو تل د يو سيوری پشان زما
شاته و، او ما هېڅ آرام نه درلوده.
ژوند زما لپاره داسي زهر شوی وو، که ما هر

خومره کوبنبنی هم کاوه خوشحاله اوسم خو نه
کېدل. دهغه کس سره د نامزادی کېدو بارکې مې
فکر کاوه، خو فکر کولو سره یې لیونی کېدم،
نپوهېږم ولې خو کله به هم د کوژدې خبره
یادېده، داسې وپېږېدم لکه ما چې وژلو ته
ورکوي. له ماشومتوب څخه تر اوسه له سبحان
سره آموخته شوې وم، هېڅ مې زړه نه غوښتل
له هغه بيله شم. پوهېدم چې اوس د
ماشومتوب دوران تېر شوي، باید له سبحان سره
خپله رابطه پرې کړم، ځکه زمونږ خلک ډېر خبرې
کوونکي ول، هر چا پسې به یې یو لوی داستان
جوړاوه، نه مې غوښتل ما پسې هم کړم بیخایه
داستان جوړ کړي، زما مور او پلار د سبحان تگ
او راتگ سره کومه ستونزه نه درلوده.

فکر مې کاوه سبحان زما د ماشومتوب ملگری
دی، خو اوس د خپل احساس او علاقه چې د
سبحان وړاندې لرم پوهېږم، دا احساس کوم بل
څه و. د سبحان په لېدو زما دردونه رفعه کېدل،
تر کله به چې هغه زمونږ په کور کې وو داسې به
خوشحاله وم، لکه کوم چا چې ټوله دنیا راکړې
اوسي.

زه پوهېږم چې سبحان هم زما په وړاندې یو
احساس لرې، خو هېڅکله یې په ژبه نه راوړي.
تل به یې زما څخه ستاینه کوله، د ژوند هرې
ستونزې کې به یې زما سره مرسته کوله، حتا
ځیني وختونه به زمونږ راته، کله به یې چې
لیدل زه د کور په کارونو بوخته یم راسره به یې
مرسته کوله.

سبحان زمونږ له خپلوانو څخه و، زما پلار باندې
پېر گران وو، هر وخت به یې چې غوښتل زمونږ

کور ته راتللی شو.

زما مور تل خندل او ویل به یې : زویه ستا یې د
انجونو په کارونو څه؟ پرېږده خپله یې یوازې
کوي.

خو سبحان به ویل : نه گلثوم ترورې! زه
همداسې آرامه یم، زړه مې نغواري دا دومره ډېر
کارونه صفا په یوازې ځان تر سره کړي.

نیا مې مړه شوه. د هغې له مړینې وروسته بېرته
خپل کور ته راغلم. د سجاد کورنۍ بیا تگ را تگ
ته شروع کړې وه، هر وار به چې راتلل زما مور
به رد کول، خو هغوي به کواښ کاوه او زما مور
ته به یې ویل : که صفا بل چاته ورکړي، نه ستا
خاوند او نه هم صفا ژوندي پرېږدو.

زمونږ ټولې کورنۍ په سرو سترگو ژړل. زما د
پلار داسې پریکړې ټول نارامه شول، له ټولو

څخه بدبخته زه وم. هغه انجلی چې دخپل پلار
د آزادي قرباني شوه، کله چې سبحان له دې
موضوع خبر شو، راته يې وويل : صفا کولاي
شي ماته وعده راکړي، او تر وروستۍ ساه به
زما انتظار وکوي؟ خپله هم پوهېږي چې ته ماته
څومره ارزښت لري، نغواريم تا هېڅکله هم له
لاسه ورکړم.

نپوهېدم څه ځواب ورکړم سبحان ته، له يوې
خوا زما پلار له بلې خوا زما مينه، که ما دا اړيکه
نه واي منلای کړي، يا يې زما ژوند برباد کول، يا
هم زما پلار يې له مينځه وړي.

....گلثوم....

اوف! خدايه څه وکړم؟ په دې ورځو کې هغه
کورنۍ چې سردار زمونږ لور يې وريه نام کړي
وه، ډېر تک او راتگ يې کاوه. هره ورځ به راتلل

سردار هم ټوله خبره ماته پرېښې وه، ويل به يې هر څه چې وايې ووايه، پريکړه ستا په لاس کې ده.

خپله يې ټولې خبرې اړ فيصلې کړې وي، اوس ماته وايي هر څه وايي ووايه.

ما بايد هغوي ته يوه بهانه کړې وه، صفا بيخي نه راضي کېده، پرون مې ورته وويل عصاب يې ډېر خراب شو، او وي ويل: زه دومره ژر کوژده نه کوم، او دهغې کورنۍ له زوی سره هيڅ وخت!

نيوهېږم چې صفا سبحان خوښ دې کنه، خو بيا هم پوهېږم ځکه يوه مور يم پوهېږم چې زما د اولاد په ذهن کې څه دي، صفا فکر کوي زه په هيڅ نپوهېږم.

.... سبحان

ژوند هېڅکله زما سره یارې نه ده کړې. هر کار
ته لاس ور وړم نه کامیابه کېږم، نشم کولای
پیسې پیدا کړم که څه هم هڅه کوم خو هیڅ
ده. دا چې صفا د بنایسته څېرې برخمنه ده، نو
ډېر خلک ورته په مرگه راځي.
که زه صفا له لاسه ورکړم څه؟ د دومره کسانو
په مینځ کې هم زه دارو نلرم، صفا زما د
ماشومتوب مینه ده، له هغې پرته راته ژوند هیڅ
معنا نلري، غواړم په مرگه ورشم، خو زما لاس
تش دی، زه هیڅ پیسې نلرم. همدا موضوع مور
ته ووايم راته غوصه کېږي. او راته وايي: زویه
مشران وایي اول دې کور ډک کړه بیا بڼځه
وکړه، او بل زما څخه دوه ورونه مشران هم دي.
اوف! خدایا! خپله راسره مرسته وکړه، نغواړم
صفا د تل لپاره له لاسه ورکړم، باید خپل
احساس، عشق او علاقه ورته ووايم، کېدای شي

په دومره وخت کې خپله هم پوهه شوې اوسي
او ځان نانگارہ کوي، سباته يې حتماً ورسره
خبرې کوم، ترڅو بل چاته لار ورنکړي. بايد په
تمه شئ زه ځم يو بل ځای ته او کار کوم، پيسې
پيدا کوم، او ژوند له خپلې مينې سره يوځاي
جودوم ان شاء الله.

.... سردار

کله چې هغه خلک صفا پسې په مرگه راغلل،
نيوهېدم چې څه وکړم، څه ځواب ورکړم.
بنځې مې وويل: زمونږ لور تر اوسه وره ده،
نغواړي دومره ژر کوژده وکړې. هغوي هم ومنله،
خو وي ويل څو کاله بعد بيا راځي. اوس خو مو
بهانه وکړه، وروسته که بيا راشي څه ځواب
ورکړم، صفا هيڅ نه راضي کېده ددې اړيکې
لپاره. هر انسان په ژوند کې په يوې غلطې

مرتكبه کېږي، خو له ما څخه ترټولو غټه غلطې
شوې وه، خپله لور مې قربانۍ كړې وه، ددې
وجدان عذاب سره څنگه ژوند وكړم؟ ورځ په
ورځ زما عمر پورته کېږي او زه زړېږم، كه چېرته
مې شم زما بڼه به بيا څه كوي؟ زما د غلطې له
امله به شايد پېر دردونه وزغمي، زه به هېڅكله
خپل ځان ونه بڅېم ددې كار له امله.

.... صفا

سهار وخته و، دروازه وټكول شوه لارم سبحان
وو، ورته مې وويل: راځه كورته. خو هغه وويل
: نه زه غواړم له تاسره اړينې خبرې كوم،
وروسته ځم. څو ساعته کېږي د دروازې شاته
ولار دى، خو هيڅ نشته چې څه غواړي ووايي.

.... سبحان

د صفا په لیدو تل له ما څخه خبرې هېرېږي. تل
به همداسې وم ډېر شرمېږم، صفا یوه ډېره
چالاکه انجلی ده. هیڅکله د چا تاثیر لاندې نه
راځي. خو زه یې تل د ښکلو سترگو په لېدو
گونگی کېږم، او خبرې رانه هېرېږي.

صفا: اوف سبحانه! غواړي خبرې وکړي کنه؟!
خو ساعته کېږي زه دې د دروازې سره په تمه
کېږم، که څوک وویني بده ده، ژر کوه خبره
دې وکړه، که کومه خبره د ویلو لپاره نلري زه
ځم.

سبحان: نیوهېږم له کوم ځای څخه یې شروع
کړم صفا، کېدای شي ته هم زما د علاقې کومه
چې زه له تاسره لرم پام شوي دي اوسي. خو نن
غواړم د خپل زړه خبره درته وکړم. گوره صفا زه
له ماشومتوب څخه په تا باندې مئین وم، ستا

فکر زما ذکر دی. تا زما خوب او خیالونو کې یې،
له تا پرته ژوند زما لپاره هیڅ معنا نلري، هغه
ورځ کله چې ستا کور ته راغلی وم، پوه شوم
چې تاپسې مرکه راغلي دي، پوهېږي دنیا
راباندې ږنگه شوه. یوې لحظې لپاره مې داسې
سوچ وکړ، لکه ته چې مې د تل لپاره له لاسه
ورکړې یې. زه له خپل ځان څخه هم ډېر له
تاسره مینه لرم، خو نشم کولی ستا لپاره په
مرکه ستا مور او پلار ته درشم، ځکه زه هیڅ هم
په لاس کې نلرم پیسې نلرم، کار هم نه کوم.
پرون مې پریکړه وکړه، چې اول به له تاسره
خبرې کوم، او وروسته به ځم ترکې ته، ځکه
دلته چې مې هر څومره کوبښښ وکړ، خو ومې
نشو کولای ښه کار پیدا کړم.
ته له ماسره ژمنه وکړه، چې د بل چا میرمن به

نه جوړېږي، او زما په تمه به کينې که زه خو
کاله بعد هم راغلم.

.... صفا

سبحان چې يو ځل خبرې شروع کړې نپوهېږم
خو ساعته يې ونيول چې خلاصي شې. ډېره
خوشحاله شوم، له هغو خبرو څخه چې ما
واورېدې، ځکه هم ورسره مينه درلوده، زړه مې
غوښتل د هغې له خولې څخه واورم، چې څه
احساس لرې زما پر وړاندې. ما د سبحان په
وړاندې خپله خوشحالي ښکاره نه کړه، هغه
غوښتل يو ځواب ورکړم او زما د ځواب په تمه
و، نپوهېدم څه ورته ووايم، صرف دومره مې
ورته وويل: سمدې هر چېرته چې تگ غواړې لار
شه، لار دې د جنت له گلونو ډکه شه، الهی کومه
ډېره ونه خوري په پښو دي. الله ته دې سپارم

زما خايسته ميني، دا په تل په ياد ولره زه
هميش ستا په تمه يم، كه سل كاله بعد هم
راوگرځي، پوهه شه يوه ستا سترگي په لار ده
درته په انتظار ده.

.... سبحان

كومې خبرې چې صفا وكړې، د هغه په اورېدو
زړه مې غوښتل والوزم، هغه هم په ما مئینه وه
خدایا مننه كوم له تانه. زما ترټولو لويه هيله په
حقيقت بدله شوه، د صفا له خبرو دومره
خوشحاله شوم چې هيڅ يې نشم بيان كولي.
له صفا او د هغې له كورنۍ څخه مې خدای
پامانۍ واخېسته.

راغلم كورته د ليونيان پشان مې هره لحظه
خندل، مور مې خو ځله وپوښتل: زويه خيرت
خو دی، ولې دې له خدا خوله نه ټولېږي؟ ومې

ویل : مورې نن که هرڅه راته ووايي ترسره کوم
يې، خلاصه که نن مړ هم شم نه خفه کېږم، ځکه
هغه څه چې ما په کلونو، کلونو ورته انتظار کړی
نن مې واورېدل.

مورمې پوهه شوه، چې علاقه مې له صفا سره
ده، او دا خبرې هم د هغې باره کې دي.

...

د شپې مې خپل کالي ټول کړل، ځينې نور شيان
چې اړين ول هغه مې هم په بيک کې کېښودل،
سهار وخته ويښ شوم لمونځ مې ادا کړ، له
کورنۍ سره مې خدای پامانۍ وکړه، او روان
شوم د کابل په لور.

مور مې ډېر وژړل، د هغې اوښکو به لېدو زما
زړه ټوټه ټوټه شو، مور مې ده کنه، مورانۍ غوره

نعمت دي د الله ﷺ له طرفه.

سهار مې ونه غوښتل د صفا ليدو ته ورشم، ځکه
د هغې د اوښکو د ليدو زغم مې نه درلوده.
ماښام نيژدې وو چې ورسېدم کابل ته. شپه مې
کابل کې تېره کړه، په سبا مې حرکت وکړ د
نيمروز په لورې. وروسته له دوه ورځو ورسېدم
نيمروز ته، ټاکل شوې وه په قاچاقې لارې لار
شم، او الله ﷺ پوهېږي رسېدم کنه، توکل په
مهربانه خداى. يوه ورځ په نيمروز کې پاتې
شوم، په سبا مو حرکت وکړ د ايران په طرف.
لومړۍ ايران ته تلم وروسته ترکې ته. زه وم او
زما سره پنځوس کسان نور هم وو، کورنۍ
بيخي ډېرې وي، انسان سختي وينې تراوسه لا د
لارې سر وو، او زما طاقت ختم شو، الله ﷺ
پوهېږي چې دا ټوله لار به څنکه ځم...

.... صفا

د سبجان له تلو وروسته په پوره توگه يوازې شوم، نپوهېږم ولې كڼې ټوله كورنۍ مې ترڅنك وه، خو د سبجان تشه هيچا نشوه ډكولاي. هره لحظه او هره ثانيه د هغه ياد زما سره وو، روځې مې د مياشتو پشان تېرېدې او شپې مې د كلونو پشان. خوب هم زما څخه تېنټېدلى وو، خوب مې نه وو ټوله شپه به مې سبجان په فكر كاوه. چېرته به وي؟ څه به كوي؟ ويده شوى كنه؟ په دې فكرونو مې زړه اور اخېست او سوځېده به. له ستونزو او خطر څخه ډكه سفر يې مخې ته درلوده، په قاچاقې لارې تك آسانه ده وو، زما تر ټولو گران كس د خطر په لاره و، ما اصلاً طاقت او قرار نه درلوده. د شپې به مې

لمونخونه کول او خپل ربّ څخه به مې سوالونه
کول.

...

څلور میاشتې تېرې شوې، د سبحان څخه هیڅ
خبر نه و. زه نوره هغه سرشاره او خوشحاله
انجلی نه وم، بدله شوې وم به یو خفه انجلی،
باندي. ټوله ورځ به مې ځان په کوټه کې بند
کړی و، له هیچا سره مې خبرې نه کولې، د
تنهایی په کونج کې به مې د خپلې خوښې نظم
آورېده، او بس.

د شپې به مې دنظم په آورېدو به مې ژړل او په
ژړا، ژړا کې به خوب وړلم. څو میاشتې تېرې
شوې چې د سبحان د خبر په تمه یم، خو
نیوهېرم چې څومره باید په تمه شم.

.... گلثوم

له کوم وخت څخه چې سبحان تللی، صفا هم
بیخي بدله شوې، د بې روحه جسد پشان شوې
نه سمه ډوډۍ خورې، نه له چا سره خبرې کوي
صرف خپل ځان یې په کوټه کې بندې کړی. دې
حالت ته یې ډېره اندېښمنه وم. د صفا له پلار
سره مې خبرې وکړې ترڅو ډاکټر ته یې یوسئ.
ډاکټر ته لارډه خو هیڅ گټه یې ونه کړه، شپه او
ورځ په هماغه یو حال وه. زما یوه دانه لور په
څه غم اخته ده؟ زړه مې ټوټه ټوټه کېده د
حالت په لېدو یې، هیڅ مرسته مې ورسره ونه
کولای شوه. څو میاشتې وشوې چې له سبحان
څخه هم خبر نشته، که کوم خبر ورسېده، صفا
شاید خوشحاله شي...!

....سبحان....

له یوې میاشتنې وروسته د تهران ښار ته ورسېدو. هر څومره چې مې کونښن وکړ، خو مې نشوای کولی خپلې کورنۍ ته احوال ورکړم، ځکه چې موبایل مې نه درلود او نه مې شوای کولی چې بهر هم لار شم. له اطاق څخه که وتلی هم وم، نیول کېدم. د دې لپاره چې ژمی و، د ترکیې د لارې حالت هم چندانې ښه نه و. قاچاقبر وویل باید یوه میاشت په ایران کې پاتې شو. په یو سوپرمارکېټ کې یې راته کار پیدا کړ.

په کار کولو مې پیل وکړ. د دې لپاره چې زه په کار کې نوی وم، نو چندان ښه معاش یې نه راکاوه. میاشت ختمه شوه، معاش چې مې ۸ زره و، وا مې خیست او د ترکیې په لور مو حرکت وکړ.

دومره سختی او بدبختی چې د ترکیبې په لار کې مې ولیدې، په ټول عمر کې مې دومره سختی نه وې تېرې کړې. زړه مې تر خولې رارسېدلی و. بې له اندازې پېښمانه وم له راتگ څخه. له ځان سره مې ویل چې تر ټولو لویه غلطي مې په ژوند کې همدا سفر و چې د قاچاق له لارې مې وکړ.

په هره لاره کې به څو شپې او څو ورځې انتظار پاتې کېدو، تر څو بې له دې چې پولیس مو وویني، تېر شو. زیات وختونه مو د شپې له خوا تگ کاوه. تقریباً دوه میاشتې یې ونیولې تر څو ترکیبې ته ورسېدم.

یو له ملگرو څخه مې په ترکیه کې و. څنگه چې ورسېدم، له هغه ملگري سره مې یوځای کار کاوه. د ملگري له موبایل څخه مې له پلار سره

اړيکه ونيوله، د رسېدو خبر مې ورکړ. ټول ډېر
خوشاله شول. ورته مې وويل چې حتماً صفا ته
هم وواياست.

....امين....

نن ورځ ډېر خوشاله يم. له يو څو مياشتو
وروسته مې ښه خبر واوړېد. زوی مې خپل
مقصد ته ورسېد. سبحان څو ځله تکرار کړل چې
زما د رسېدو خبر صفا ته هم وواياست. حيران
شوم چې له صفا سره څه اړيکه لري؟ ولې صفا
د سبحان لپاره دومره ارزښت لري؟ دلته چې و،
هم به يې تل صفا، صفا ويل. اوس چې هلته
تلی دی، بيا هم د صفا په فکر کې دی.

....صفا....

نن د سبجان خور راغلي وه. د سبجان د رسېدو
خبر يې راکړ. دومره خوشاله شوم چې زړه مې
غوښتل وزرې ولرم او الوتل وکړم. داسې مې
احساس کاوه لکه بيا چې زېږېدلې يم. روح مې
تازه شو. زر ځله مې د خدای شکر ادا کړ.

کله چې سبجان ترکيې ته ولاړ، د خپلو خاطراتو
کتاېچه يې ماته راکړه. وروسته له تگ څخه يې،
هر کله چې به مې زړه ورپسې تنگ شو، هغه
کتاېچه به مې خلاصوله. کله به مې چې ليکنې
لوستلې، هېڅ باور مې نه راتلو. په ټولو صفحو
کې يې زما په اړه ليکلي وو، دا چې څومره مينه
راسره لري.

مينه ناکې جملې، د راتلونکي لپاره څومره
پلانونه يې درلودل. ليکلي يې وو چې لومړی
ځل چې مې وليدې، درباندي مئين شوم. فکر

کوم زه هغه وخت ۱۵ کلن وم. دا د علاقې حس چې ستا په نسبت لرم، زما په لاس کې نه دی.

سبحان خومره په ما مئین و، خو زه هېڅ متوجې نشوم. دا چې یو نفر دومره له ما سره مینه ولري، د لېونیانو په شان راباندې مئین و...
ځان مې د ځمکې پر سر تر ټولو خوشاله انجلی حس کاوه.

نور خپه نه وم. د سبحان له طرفه مې زړه بېغمه شوی و. خوشاله مې خپل ژوند ته ادامه ورکړه. که څه هم له سبحان سره مې هېڅ اړیکه نه درلودله، خو بیا هم خوشاله وم، ځکه پوهېدم چې حالت یې ښه دی.

د سبحان د کورنۍ اقتصادي حالت ډېر ضعیف و. یوازې د ږوې راوړونکی یې سبحان و.

سبحان د کورنۍ مشر زوی و. همیشه به یې ویل چې: «زه کار کوم تر څو مې وروڼه شتمن شي، واده چې وکړم بیا به خپل ژوند جوړوم.»

نه پوهېدم چې تر کومه به د سبحان په انتظار پاتې شم، خو وعده مې ورکړې وه چې د ژوند تر پایه به درته منتظره یم.

پنځه کاله تېر شول. زه ۲۵ کلنه شوم. په دې پنځو کلونو کې مې حتا یو ځل هم د سبحان غږ وانه ورید، مگر ځینې وختونه یې کورنۍ زموږ کره راتله او د سبحان په اړه به یې راته ویل، یوازې دا چې «سبحان ښه دی» او بس.

خواستگاران هم ډېر راتلل. مور او پلار مې غوښتل چې زه یې قبوله کړم، خو دوی نه پوهېدل چې زما په زړه کې بل څوک دی.

.... سردار

له اوو کلونو وروسته یو ځل بیا د سجاد کورنۍ
د صفا غوښتلو لپاره راغله. اوس نور بهانه هم
نشم کولی چې صفا کوچنۍ ده یا کوم بل دلیل
راوړم. صفا لویه شوې ده او اوس یې د واده
وخت دی.

خو نه پوهېږم څنگه ورته ووايم. مور یې هم
هېڅ رضایت نه لري، وایي چې هغوی ښه خلک
نه دي. اندېښمن يم چې څه کار باید وکړم.

نن شپه مې پرېکړه وکړه چې له صفا سره باید
خبرې وکړم، ځکه تر ټولو اړین د صفا رضایت
دی.

صفا: نن شپه پلار مې وویل: «لورې، راشه،
غواړم له تا سره د یوې مهمې موضوع په اړه

خبرې وکړم.» زړه مې ولړزېد. یو ځل بیا مې فکر کاوه چې غواړي ما نامزاده کړي.

سردار: وگوره، زما ښایسته لورې! په دې دنیا کې هېڅ شی ماته ستا له خوشحالی څخه مهم نه دی. ته خپله پوهېږې چې ما په ژوند کې ډېرې غلطۍ کړې دي. ستا له ژوند سره مې هم لوبه کړې ده، هغه کار چې یو پلار یې هېڅکله د خپلې لور له ژوند سره نه کوي، خو ما بدبختانه دا کار وکړ.

سجاد ښه هلک دی، همدارنګه کورنۍ یې هم ښه ده، خو زما لپاره یوازې ستا خوشحالي مهمه ده. زه له تا نه نه غواړم چې په زوره دا اړیکه قبوله کړې.

هره خبره چې دې په زړه کې وي، بې له کومې
وېرې خپل پلار ته ويلاى شي. که ته دا کوژده له
سجاد سره نه قبلوي، زه به حتماً يو کار وکړم.
پوهېږم چې ما غلطې کړې ده، خو تر دې حده
بې غيرته نه يم چې خپله لور هغه چا ته ورکړم
چې هېڅکله پرې راضي نه وي.

صفا : پلاره! که چېرته زه ووايم چې هېڅکله په
دې کوژده رضایت نه لرم، ته څه کوې؟ کولى
شي چې رد يې کړې؟ غواړم په خپل خوښه
ژوند وکړم. ته خپله پوهېږې، پلاره، چې ژوند د
يوې ورځې يا دوو ورځو کار نه دی؛ ستا په
خبره، د عمر سودا ده. که چېرته زه راضي ونه
اوسم، څنگه کولى شم ژوند وکړم؟

سردار : سمه ده، د پلار گرانې! تر څو چې ته
راضي ونه اوسې، هېڅ د زور کار نه دی. زه د

سجاد له کورنۍ سره خبرې کوم، ورته وایم چې
خپل زوی ته مو یوه بله جلی و غواړئ. زه خپله
د کوژدې او واده ټول مصارف ورکوم. فقط له
تاسو غواړم چې اجازه راکړئ زما لور راحت
ژوند وکړي او په خپله خوښه واده وکړي.

....گلثوم....

د سجاد کورنۍ راغلي وه د دسمال د وړلو لپاره،
خو کله چې سردار وویل چې زما لور راضي نه
ده او غواړي په خپله خوښه واده وکړي، قیامت
جوړ شو. د سجاد کورنۍ پر سردار حمله وکړه،
دومره یې ووهه چې حتا نشوای یې کولی چې
و درېږي.

ما او صفا په لور غږ ژړل او له همسایه گانو څخه
مو مرسته وغوښته، خو خلکو یوازې د نندارې

لپاره راټولې شوې وو. کله چې یې ولیدل چې د سردار حالت ډېر خراب شو، له وهلو یې لاس واخیست.

د تللو په حال کې یې بیا اخطار ورکړ چې موږ هېڅکله اجازه نه ورکوو ستاسو لور ناوې شي. که چېرته وغواړي له یو چا سره واده وکړي، د واده ورځ به یې په جهنم ور بدله کړو.

.... صفا....

نه پوهېدم چې تر دې حده د سجاد کورنۍ بې رحمه ده. بېچاره پلار مې له ډېر درده شپه او ورځ آهونه کول او ډېر خورېده.

ژوند څومره بې رحمه دی! کله چې د پلار حالت وینم، وایم کاش قبوله کړې مې وه دا د زور کوژده، دا دښمني به ختمه شوې وه. یوازې زما

ژوند په خطر کې نه و، بلکې زما د کورنۍ او
سبحان ژوند هم په خطر کې و.

که چېرته ما له سبحان سره واده کړی وای، په
هغه به یې حتماً څه کړي وای. ما څنګه طاقت
کړی وای؟ خدایه، څومره بد تقدیر دې راکړی
دی!

په ماشومتوب کې مې فکر کاوه چې تر ما
خوشبخته څوک نشته، نه پوهېدم چې په
ځوانۍ کې به څومره تریخ ژوند زما په انتظار
کې وي. کاش سبحان زما په ژوند کې نه وای...
له ما سره یو ځای هغه هم تباہ شو.

....سبحان....

عمر څومره ژر تېرېږي، ورځ تر بلې بوډا کېږو،
خو ژوند او کار هېڅکله اسانه نه شي کېدای.

عمر او ځوانی مې په غربت او د یار په غم کې
تېره کړه.

۱۰ کاله وشول چې له خپل وطن څخه لرې یم.
هر څومره چې کار کوم او زحمت باسم، خو نشم
کولی له ځان سره سرمایه جوړه کړم تر څو
بېرته خپل وطن ته لاړ شم او پاتې عمر مې له
خپلې کورنۍ او صفا سره تېر کړم.

په دې کلونو کې هر څومره کار چې مې وکړ،
پیسې مې ټولې خپلې کورنۍ ته ولېږلې. زموږ د
کورنۍ اقتصاد ډېر بد و. کله چې ما کار پیل کړ،
یوازې زه د کورنۍ د ډوډۍ راوړونکی وم.

صفا ته مې وعده ورکړې وه چې څنگه له ایران
څخه راشم، کورنۍ مې ستا غوښتلو ته درلېږم،
واده به وکړو او یو ښکلی، له خوشالیو ډک ژوند

به ولرو، خو ۱۵ کاله وشول چې صفا زما په
انتظار ده.

زړه مې پېر غواړي چې بېرته خپل وطن ته لاړ
شم، خو کله چې هلته ولاړ شم، نه به پیسې
ولرم او نه به کوم کار. خو بیا هم، بغیر له خدایه
مې بل څوک ملاتړ کوونکی نه دی.

.... صفا

ستا خیال لکه مقناطیس دی،
زه هره لحظه بې اختیاره ستا خواته کش کېږم.

د سبحان په نوم مې خپله ځوانی قرباني کړه.
۳۵ کلنه شوم، خو هېڅ خبر یې له راتگ څخه
ونه شو. کاش یوازې د مینې درد مې سوځولم،
خو دا لعنتي غچ هم هېڅ ختمېدونکی نه و.

په هېڅ ځای کې آرام نه لرم، نه په کور کې او نه هم دباندې. کله چې له کوره دباندې ځم، د سجاد کورنۍ د ساتونکو په شان زما تر شا وي. هر قدم چې واخلم، هغوی خبرېږي.

هره خواستگاري هم چې زما پسې راځي، کله چې په دې خبر شي، بېرته ځي. هغې کورنۍ ته اخطار ورکوي، زما په اړه بدې خبرې کوي او هره خبره د تل په شان تکراروي. وايي: «دا انجلۍ زموږ د هلک، سجاد، په نوم ده.» او له دې خبرې څخه نورې بدې خبرې هم کوي.

خدای دې ورته سخته سزا ورکړي! سجاد یو کال مخکې واده وکړ او د یوه ماشوم پلار دی، خو ما نه پرېږدي. زما ژوند په ډېر بد شکل دوام لري.

یوازینی امید می الله ته دی. نه پوهېږم ولې،
خو د زړه له کومې هیله منده یم چې حتماً به
یوه ورځ راشي چې زما د ژوند هیلې او خوبونه
په حقیقت بدل شي.

بېچاره پلار می زما له امله ډېر خپه و. ویل به
یې: «زه ستا د دې بدبختی لامل یم، هیله کوم
ما وښه، د پلار لورې.»

زما گران پلار ورځ تر بلې سپین ږیری کېږي.
ورونه می لوی شول، خو ښه هلکان نه شول. د
پلار د کار او ژوند په اړه هېڅ پروا نه لري. هر
څه چې یې زړه غواړي، هماغه کوي.

بېچاره پلار می چې به هر څومره نصیحت ورته
کاوه، هېڅ غوږ یې نه ورته نیوه. د پخوا په شان

نه وو. زموږ د ژوند اقتصاد ډېر خراب شو، په
مجبوري مو گوزاره كوله.

پلار، مور او زه—يوازې همدغه درې كسان په
كور كې وو. وروڼه مې نه شپه او نه ورځ،
هېڅكله په كور كې نه وو.

له پنځلسو كلونو وروسته د سبحان د راتگ خبر
راغی. د راتگ خبر چې مې واورېد، بې له اندازې
ډېره خوشاله شوم. يوازې الله ﷻ پوهېده چې
څومره مې زړه وريسي تنگ شوی و.

.... سبحان

دردونه او غمونه زموږ شا نه پرېږدي. بغير له
كورنۍ مې او صفا څخه نور هېڅ د زړه خوشالي
مې نه وه، خو د پلار حالت مې په دې ورځو كې
ډېر خراب شوی و. كله چې مې ورسره خبرې

وکرې، راته يې وويل: «سبحان زويه! هر څنگه
چې کېږي، غواړم د اخر ځل لپاره دې ووينم.» د
پلار د دې درد ډک غږ له اورېدو وروسته مې
پرېکړه وکړه چې بېرته افغانستان ته ولاړ شم.
په بېرته مې ټکټ واخيست، سبا د جمعې په ورځ
مې پرواز و. له څو ساعتونو وروسته کابل ته
ورسېدم. په کابل کې مې کورنۍ او صفا ته
ډالۍ واخيستې. شپه وه چې حرکت مې وکړ
زموږ د کلي په لور. سهار وختي کور ته ورسېدم.
د خدای شکر، کورنۍ مې د پخوا په شان ټول د
يو بل تر څنگ وو، خو پلار مې نشوای کولی چې
له خپل ځای څخه پورته شي. د پلار د حالت په
ليدو ډېر خپه شوم. يوه شپه په کور کې وم. سبا
ورځ مې پلار يووړ کابل کې ډاکټر ته. يو څو
ورځې کابل کې وو. پلار مې په روغتون کې
بستر شو، خو هېڅ بدلون پکې رانغی، له پخوا

خخه يې حالت لا ډېر خرابېده.
بېرته کور ته راغلو. له پنځو ورځو وروسته مې
پلار وفات شو. د پلار مرگ مې ملا را ماته کړه.
د پلار له مرگ وروسته د ژوند مسؤليتونه مې
څو برابره شول. څومره چې وطن ته د تگ لپاره
خوشاله وم، د صفا د ليدو لپاره مې شېبې
شمارلې، خو دومره لوی غم مې پر سر راغی چې
حتا يو ځل هم د صفا ليدو ته ولاړ نه شوم. د
پلار د مرگ په ورځ صفا د خپلې کورنۍ سره
راغلې وه، خو ما هېڅ ونه ليدل. دومره د ژوند
په مشکلاتو کې گېر شوی وم چې د ماشومتوب
مينه مې هم هېره کړې وه. هغه پيسې چې مې
له ځان سره راوړې وې،
هغه دومره ډېرې نه وې، زه د خپل ورور هاشم
دوکان ته ولاړم پلار مې تل راته ويل: د خپل
ورور هاشم خيال ساته، ته له هغه نه لوی يې. تر

کومه چې مې وس رسېده، هڅه مې کوله څو کورنۍ ته ارام ژوند برابر کړم. له مور مې د صفا په اړه وپوښتل، هغې کیسه راته وکړه. هغه څه چې زما پر سر راغلي وو، زه پرې نه پوهېدم. باور مې نه راتله چې د صفا پلار د خپلې ازادۍ په بدل کې د هغې ژوند تباه کړی و. خدای پوهېږي چې له صفا سره څه شوي دي.

په ترکیه کې، کله چې مې ویل بېرته افغانستان ته ځم، زما ارمان دا و چې صفا د ځان لپاره جوړه کړم، د هغې له کورنۍ څخه یې وغواړم، کوژده ورسره وکړم او د تل لپاره زما شي. هغې خپله ځوانی زما په تمه تېره کړه، او پر خپلې ژمنې ولاړه وه؛ خو ما څه وکړل؟ زه ونه توانېدم چې خپلې ژمنې ته عمل وکړم، هغه څه ترسره کړم چې ترې مې غوښتنه کړې وه.

د انتظار موده پنځلس کاله کمه موده نه ده، خو ما په دې اوږده موده کې ډېرې پیسې پیدا کولی شوای. کاش هماغه شیبه مې خپل ژوند له صفا سره تړلی وای. نه مې غوښتل چې انتظار وکړم. کاش د هغې د احساس په اړه مې فکر کړی وای. نور پر دې څه نه وایم؛ کېدای شي صفا اوس خوشحاله وي، کېدای شي واده یې کړی وي او له بل چا سره د ماشومانو مور شوې وي، او یوه کورنۍ یې جوړه کړې وي. خدای ښه پوهېږي. راتلونکی مې په خپل لاس کې و، خو ما د خپل لاسه د خپل او د بل چا راتلونکی تباہ کړ.

بالکل هماغه یو څوک یې چې زړه مې غواړي ورسره یا ورپسې زاړه شم، ته هماغه څوک یې چې ښار یې ستا لپاره وایي:
"ستا له شتون پرته ښار د لیدلو ارزښت هم نه

لري."

ډېر زړه مې غواړي چې لار شم او صفا (ستا)
ووینم، خو شرمیرم، نه شم کولای چې د هغه
معصومو سترگو ته دې وگورم.
که سبا رانه وپوښتي چې څو کاله نور به انتظار
درته کوم، څه به ځواب ورکړم؟
ځینې وختونه انسان ته ژوند داسې سخت شي
چې حتی په ځوانۍ کې د زړښت فکر کوي.
ډېر ستړی شوی يم، یوازینی شی چې په زړه کې
پاتې دی هغه امید دی چې پر خدای لرم.
بیا مې یاد شي چې خدای هېڅکله خپل بنده د
هغه له درد سره یوازې نه پرېږدي.
یوازیتوب انسان نه پرېږدي، خو هیله بیا هم د
زړه په دننه کې ځوانه پاتې کېږي او بیا زړه د
ژوند کولو ته خوشحالي.

، صفا

ما د کوم گناه له امله ستوري تعقيب کړل؟
ستا د تنهایی په شپه کې هېڅوک زما د غم
پوښتنه نه کوي،

د ناامیدی په اوج کې ناست یم.
يو سوړ باد د ونو په منځ کې چلېږي.
که دې ځان له واورې سره پرتله کړې، دومره
سپين دی

چې زما روح هم تازه کوي،
خو بيا هم د تنهایی په شپه کې څوک نه راځي
چې زما غم وپوښتي.

هغوی ته څه ووايم؟ زه خو له هر څه سره لاس
او گربوان یم،

هغوی خاندي...

زه تر ټولو ډېر يواځې یم.

سبحان بېرته افغانستان ته راستون شو، خو يو
خُل هم رانغی چې ما وويني.
له خانه سره مې ويل، بنايي سبحان هم زما په
خېر بې پروا شوی وي،
خو نه، سبحان ډېر بدل شوی و، او دا بدلون زما
په زړه کې داسې اثر وکړ لکه زخم چې پرېښود،
خکه هغه هماغه و چې تل به له ما سره و
دا خبرې خپل زړه ته وایم چې ونه ژاړي.
له خان سره وایم، بنايي تل په کارونو بوخت
وي،
خو اوس خو دلته دی، آن يو ساعت هم وخت نه
لري چې زموږ کور ته راشي.
سبحان دومره د ژوند په ستونزو کې ښکېل
شوی چې لکه ما يې هېره کړې وي،
هغه څوک چې خپل ژوند مې د هغه لپاره قربان
کړ.

د مور او پلار پر وړاندې د سبحان لپاره ودرېدم،
د هغوی له پرېکړو سره مې مخالفت وکړ،
خو سبحان په همدې کارونو زما زړه مات کړ.
سردار: اوس مې حالت هېڅ ښه نه دی.
ډېر کمزوری شوی یم، تل د خدای حضور ته دعا
کوم،
وايم که پورته لار شم (یعنې مړ شم) نو زما مرگ
حق دی، ځکه له مرگه نه یم تښتېدلی.
نور نه شم کولای دا ورځې تېرې کړم، ورځ تر
بلې بې وسه کېږم،
احساس کوم چې له یوه ځایه بل ځای ته په
سختۍ وړل کېږم.
که ژوندی پاتې شم، ډېرې خبرې به وکړم.
یوازې زما کورنۍ ده چې زما په اندېښنه کې ده،
زویه... اصلاً نه غواړم خپل لور ووینم، درناوی مې
ورته نه دی پاتې؛ هغه په خپله کوټه کې بند ده.

هر ځای چې ځي، د سبحان کورنۍ يې په خبرو
او بدو ټکو ځوروي. کله چې کور ته راځي، لکه
ليونۍ کېږي؛ هر څه چې مخې ته ورشي ماتوي.
د دې حالت په ليدلو هره لحظه ځان ملامتوم.
په دې پلارونو لعنت وایم چې داسې کارونه
کوي، چې د خپلو اولادونو ژوند خرابوي او د
دوی ارامي له منځه وړي.
خو ما څه وکړل؟ د یوې نجلۍ ژوند مې تباہ کړ.
ما ام د سجاد سره واده کړه. فکر مې کاوه چې
که واده وکړي، کېدای شي د بلې نجلۍ ژوند آرام
شي، خو دوی لا هم هغې ته زیان رسوي.
ما له خدایه غوښتنه کړې ده چې د مرگ نه
مخکې د خپلې لور خوښي ووينم، څو په قبر
کې آرام واوسم. ډېر وخت تېر شوی چې صفا له
زړه نه دی خندلې؛ هغې خندا کول هېر کړي دي.

په ماشومتوب کې يې له سبحان سره تل
خوشحاله وه، خو د سبحان له تلو وروسته
سبحان بدل شو. اوس چې سبحان بېرته راغلی،
بايد ورسره خبرې وکړي. بهنم د صفا په اړه له
هغه وپوښتي. سبحان يوازینی څوک و چې له
ماشومتوبه تر اوسه د صفا حال د هغه له خبرو
ښه معلومولای شو.

سبحان: له هغه وخته چې زما پلار وفات شوی
يو کال تېر شوی، غواړم له خپلې مور سره يو
ځای د صفا په اړه ورسره خبرې وکړم. رسېدلی و
چې لار شي خو د کوژدې/خواستگاری توان يې
نه درلود، ځکه بې پيسه و، او بدبختي دا چې د
ژوند ډېره برخه مې همداسې تېرېږي—انتظار
کوم چې که خدای کول يو وار به بختيار شم،
کوژده به وکړم، وروسته به ترکيې ته لار شم، کار
به کوم، پيسې به پيدا کړم، بيا به راځم او په ښه

ډول واده کوم. خو لومړی باید له مور سره
خبرې وکړم. په خیال کې مې هر څه ډېر اسانه
ښکاري، خو راجی وگورو چې څه کېږي.
مورې جانې! غواړم له تاسې سره د یوه مهم
موضوع په اړه خبرې وکړم.
شريفه (مور): ووايه زويه، اورم دې - کوم مهم
موضوع ده؟

سبحان: مورې، د پلار له مرگه يو کال تېر شو.
خو ځله مې مخکې هم درته ويلي وو، خو تا
منلې نه وه. خو نور وخت نه دی پاتې - راجه
چې د کوژدې لپاره ولاړ شو. نور باید تر کومه
وخته پورې د صفا انتظار وکړم؟ زه له دې
انتظاره ستړی شوم. د سجاد د انتظار خبره هم
ختمه شوه. نور صفا د ژوند لپاره هېڅ کار نه
لري.

شريفه: زويه، ما هم هغه وخت درته ويلى وو،
اوس هم هماغه خبره كوم. زه هېڅكله راضي نه
يم چې ته له داسې نجلۍ سره واده وكړې. كه
ته له صفا سره واده وكړې، ژوند به دې په خطر
كې وي؛ دهغې كورنۍ به تا ارام پرېنږدي. هره
بله نجلۍ چې ته يې وغواړې، زه به درته واخلم،
خو له صفا نه تېر شه.

سبحان: يعنې څه؟ چې زه له صفا څخه تېر
شم؟ مورې، ته پوهېږې چې زه څومره له صفا
سره مينه لرم. زه پرته له هغې ژوند نه شم
كولاى. مهرباني وكړه مورې، ما مه مجبوره كوه
چې داسې كار وكړم چې وروسته پرې پېښمانه
شم.

شريفه: سمده ده زويه. ستا په مرگه ورځو خو
صفا د مور غوښتنې شايد ډېرې اوسې، او به

ونشو کولي پوره يې کړو.

سبا شو، مور مې تياره شوه او لاره د صفا دوي
کور ته، زه هم ورسره لارم. د صفا له کورنۍ سره
ستړي مشي وکړل، غوښتل کې بازار ته لارم شم
چې دصفا پلار وويل :

سردار: زويه که وخت لری، زه غواړم له تاسره
خبرې وکړم.

سبحان: هو کاکا جانه وخت لرم، مهربانۍ وکړئ
غوړيم درته.

سردار: زويه، لنډه درته ووايم، ته خپله پوهېږې
چې صفا څومره تورې سره مينه لري. له
ماشومتوبه تر اوسه پورې هغې ته تر هر څه،
حتی د سجاد له کورنۍ هم زیات ارزښت ورکړی
دی. دا چې د هغې د واده غوښتنې ته راځي، تل

به يې پلمه کوله. ما ترې وپوښتل: لورې، د زړه
خبره دې راته ووايه. هغې راته وويل: زه د
سبحان په تمه يم، بل چا ته نه گورم. له هغه
وروسته زه له بل چا سره واده نه کوم. ستا له
امله هر څوک چې راغلل، ما يې رد کړل. زه
پوهېږم چې ته هم صفا سره مينه لرې. ته خپله
وينې چې زما حالت هم ډېر ښه نه دی، ورځ تر
بلې کمزوری کېږم. خدای پوهېږي چې تر سبا
پورې به ژوندی يم که نه. صفا زه تا ته په امانت
درسپارم؛ وپېږم چې زما له مرگ وروسته د
سجاد کورنۍ هغې ته کومه ستونزه پيدا نه
کړي. زما لومړۍ هيله خدای ته، او دوهمه تا ته
ده، زويه؛ ته به تل د صفا او د هغې د کورنۍ
خيال ساتې. اوس هم له تا پرته بل چا ته زما
فکر نه رسي چې صفا دې ورته وسپارم.

سبحان: ولې داسې قسم خورئ، کاکا سردار؟
خدای دې تاسو له موږه کم نه کړي. دا خبره بیا
د صفا په اړه مه کوئ؛ زما زړه تنگ شي. زه به له
خپل وسه زیات د هغې خیال ساتم. نن مې مور
هم د صفا د غوښتنې (کوژدې) لپاره راغلې
ده.... دا خبره ده؛ که تاسو ومنئ، نو زه او صفا
به سره نامزد (کوژدن) شو.

سردار: زویه، له ما سره هېڅ ستونزه نشته، صفا
هم راضي ده؛ خو نه پوهېږم چې مور یې څه
وايي. که د هغې مور هم راضي وي، نو بیا هېڅ
مشکل نشته.

سبحان: خدای دې وکړي چې خاله مې هم
ومني.

له کاکا سردار سره له خبرو وروسته چې بهر ووتلم، پېر ښه احساس مې درلود؛ د هغه خبرې بې کچې راته خوښ شوې. نږدې د ماښام و، چې کور ته ورسېدم. په بیره د مور مخې ته ورغلم، ترې مې وپوښتل: موري، څه وشول؟ د صفا مور څه وويل؟

شريفه: اې زويه، څه ووايم! کاشکې ته پخپلو غوږونو اورېدلی وای چې د صفا مور څه ويل؛ هغې خو ستا په اړه يو څه هم ښه ونه ويل. نه غواړي سبحان، دا هلک کار نه لري، څنگه به زړه مې ومني چې يوازینی لور مې دې داسې هلک ته ورکړم؟ لور مې بدبخته ده چې اوس د يو داسې سړي سره ده چې نه کار لري نه روزگار، که واده وکړي نو لا به بدتره شي.

سبجان: مورې، يعني رښتيا مې خاله ته همدا خبرې وکړې؟ هره خبره مې صافه او روښانه ورته وکړه، هغې هېڅ ونه ويل.

شريفه: هغوی ته به ووايم، ويل يې هر وخت چې هلک پيسې پيدا کړي، د کور خاوند شي او ژوند يې سم شي، بيا دې د صفا د لور غوښتنه وکړي. صفا بېچاره هېڅ ونه ويل، يوازې ژړل يې.

سبحان: د مور له مخې ولاړم، خپلې کوټې ته لاړم، يوازې کښېناستم او له خپله بخته مې وژړل. اې خدايه، څومره بدبخته يم. ما فکر نه کاوه چې د صفا مور به داسې ځواب راکړي. زړه مې غوښتل چې له ټولو نه لېرې شم، پرېکړه مې وکړه چې بېرته ترکيې ته لاړ شم. له تگ مخکې يو ځل غوښتل چې صفا ووينم.

همدا چې صفا ما وليد، په ژړا شوه. صفا څومره بدله شوې وه! له ډېرو کلونو وروسته مې هغه له نږدې وليده، ډېر وخت تېر شوی و او ما يې زړه نه و مړ کړی.

هغې ته مې وويل: صفا، زه بېرته ځم، ځکه چې په ايران کې مې د کار چارې سمې روانې دي. کېدای شي هغه وخت هېڅ خنډ نه وي، مور دې هم نور پلمه ونه کړي.

صفا: بايد څو نور کاله هم انتظار وباسم، سبحانه. لږ فکر وکړه، خپله ځواني مې له لاسه ورکړه. زما مخ ته وگوره، وگوره چې وخت ما سره څه وکړل. هغه ورځ به خدای خبر وي، چې څو کاله وروسته به بېرته راگرځي.

سبحان: صفا ته ووايه زه څه وکړم؟! دلته خو کار هم نه لرم پيسې نه لرم، تر څه وخته پورې

به بېکاره یم ؟

صفا: سمده سبحانه ته ولاړ شه خپله بڼه پوهېږي. زما ژوند خو تباه او برباد شوی، او ورځ په ورځ بربادېږي. حد اقل ته دی خپل ژوند جوړ کړه.

سبحان: لیونی شوې صفا. څه وایې ولاړ شم؟ ما اوتا یوځای خپل ژوند جوړ وو، ته صرف په تمه اوسه شاید ناوخته راشم، مگر حتماً یوه ورځ راحم له ډکو لاسونو سره.

.... گلثوم

هغه وخت چې د سبحان مور صفا د مرکې لپاره راغله زړه مې نه کېده د رد (نه) ځواب ورکړم. مگر نه پوهېږم د سجاد کورنۍ له کومه ځایه

خبره شوې وه. د سجاد مور راغله دتل په څېر
يې کواښ وکړ، که صفا بل کس ته ورکړي،

خاوند به يې ووژنو، او واده به يې ورته جهنم
کړو مجبوره شوم چې ورته بهانه وکړم.
کله چې مې دا کار وکړي نو صفا ډيره خفه شوله
له مانه خو زه هم مجبوره وم، که نه نو دسبحان
په څېر ښه هلک صفا ته هېڅکله نه پېدا کېږي.

.... صفا....

سبحان ولاړي، دا ځل د تېر په څېر خپه نه وم
ځکه عادت شوې وم. دپلار حالت مې هم ښه نه
دی، ورځ په ورځ يې حالت خرابېږي. دوه
مياشتي کېږي چې پلار مې په بستر کې بې
حرکته پروت دی، نه څه خوري نه څه وايي
صرف ساه اخلي.

نیمه شپه وه ټول ویده وه فقط زه وینه وم،
دپلار کټ ته ناسته وم چې متوجه شوم، دپلار
حالت مې خراب شو لاس او پښې یې وهلې، ما
ژر مور

له خوبه وینه کړه. کله چې مې مور پلار ته
وکتل، نو ویی ویل چې پلار دی نور ختم شو
لورې. باور مې نه کېده.

هغه پلار چې زموږ سره به دغره په شان ولاړ
وو، په یوه دقیقه کې زموږ څخه تل لپاره لاړ.
دمجسمې په څېر په خپل ځای ولاړه وم،
یواځې مې ژړل هغه پلار چې زما دیوې اوبښکې
لیدلو طاقت به یې نه درلوده، نن شپه چې مې
هر څومره ورته وژړل او غږ مې ورته وکړ، هېڅ
جواب راته رانه کړ "اه" خدایه! څنګه دپلار دغم
ته طاقت وکړم؟ زما داغه حالت هغه کسان درک

کولای شي چې پلار یې له لاسه ورکړی وي.
گاونډیان ټول زموږ په ژړا او چغو سره خبر
شول. ټول زموږ کورته راغلل ټولو راته ویل چې:
لوری هیله کوم بس کړه! صبر ولره ستا په ژړا
کولو سره خو ستا پلار بېرته نه ژوندی کېږي،
مگر هېچا هم زما له زړه خبر نه درلود، چې زه
خومره په خپل زړه کې بې وزله شوم، هغه صفا
چې په ژوند کې ددمور او پلار څخه پرته بل
څه نه لرل، نن شپه یې له هغو څخه هم یو د
لاسه ورکړ.

....کلثوم....

د سردار مرگ زه داسې له مینځه یووړم چې په
یو بې گټې انسان بدله شوم. کونښن کوم
صبوره واوسم حداعقل دصفا لپاره، ځکه هغه

ماته ډير ضرورت لري. هغه وخت چې سردار
ژوندی وو دژوند مشکلات دومره لوی نه وه، یا
هم شاید لوی وه مگر هغه به حل کول له هغه
وخته چې مې ورسره واده کړی وو، همیشه یې
کوښښ کاوه ما خوشاله کړی، هېڅکله راته بد
خبره نه وه کړې، هغه یو ډېر ښه خاوند وو زما
لپاره څومره ژر ولاړ، له مانه یوازینی آرمان یی
دا وو، چې د صفا واده او خوشبخته کېدل وو
چې هغه ورځ یې هم ونه لیدله. دسردار د
ښخولو وروسته مې وروڼه راغلل. راته وویل
راځه له مور سره ژوند وکړه، ومې نه منل ځکه
نه غواړم دچا داوړو بار شم، د خپل لور سره یو
ځای ژوند کوم که ښه وي یا بد ادامه ورکوم.
دسجاد کورنۍ هم ورک شول دسردار دمرگ
وروسته نور هېڅ رانه غلل خوشاله وم، چې له

یوه مصیبتته خو خلاص شولو اوس نو یوازینی
آرمان مې دصفا خوشبخته کېدل دي.

....سبحان

یوه هفته مې له راتلو څخه تیرې شوې وي، له
مور سره مې خبرې کولې چې راته وویل سردار
کاكا وفات شوی، ډېر خفه شوم. سردار کاكا سره
مې دپلار په څېر مینه لرله، د صفا په خاطر
دخاله گلثوم لپاره ډیر غمجن وم، چې دوي به
پرته له سردار کاكا څنگه ژوند تېروي؟ ډیره
سخته ده خدای دی صبر ورکړي.

له صفا سره می خبری وکړې دومره یې ژړل چې
زړه می ټوټې ټوټې شو، فقط مې ورته ویل: چې
صبر ولره هر څه دخدای غوښتنه وي دا ورځې
هم تېرېږي، إن شاء الله بنه ورځې به هم

راورسېږي، بې غير له دې چې صفا سره همدردې
وکرېم نور مې هېڅ نشوای کولای.

.... صفا....

پلار خو له مور لارې سبجان هم ډېر لرې دی رانه،
د پلار مرگ وروسته مې د مور حالت هېڅ بڼه نه
دی، همیشه چې پوښتنه ترې وکرېم، هېڅ نه
وايي. مگر زه يې وينم چې د شپې خوب هم نه
لري، دپلار دنشتون په درد کې په دې پوه شولم
چې غم او درد څه ته وايي. خپل درد او غم مو
کم نه وو چې دخلکو خبرې هم زموږ ترشاه
شروع شولې. هرڅوک چې ما وويني په غيبت
او خبرو شروع وکړي، وايي: صفا خو دپلار په
کور زړه شوه دهغه سجاد په خاطر هېڅوک هم
دصفا سره کوژدې کولو ته پېدا نه شوه. هېڅ به

مې هم نه ورته ويل ځكه ويلو لپاره څه نه وه
دوي رښتيا ويل. فقط مې خدای ته زاری کولې
او خپل بد قسمته څخه مې گيله کول، نور به
مې حتا زړه نه کېده دکور څخه دباندې لاره شم.

....سبحان

۱۲ دولس کاله وروسته خپل وطن ته راغلم.
اوس هغه ځوان هلک نه يم يو سپين ږيري وم،
يواځي مې دصفا ليدلو انتظار کاوه، فقط مې
غوښتل چې وگورم صفا څنگه شوې، آيا اوس
هم دپخوا په څېر ښايسته ده که نه. همدا چې
کور ته ور رسيدلم دخپلې مور خور ورونو له
ليدلو حيران شولم، ټولو ډېر تغير کړی وو، مور
مې ډېره سپين سرې شوې وه، په سختې به په
لاره تلله. دخاله گلثوم او صفا په اړه مې پوښتنه

وکره و برېدلم چې داسې نه صفا واده کړي
واوسي.

....شريفه....

سبحان هېڅکله صفا هېره نه کړه له کلونو
وروسته راغلی، مگر بيا هم لومړۍ پوښتنه د
صفا وکره. سبحان او صفا دومره يو په بل باندې
مټين وو، چې په دنيا کې به د دوي په څېر به
بل هېڅوک نه شي پېدا کېدلای.

صفا هم د سبحان په نوم سپين سرې شوله، صفا
يوه ډېره بنايسته انجلۍ وه، اوس چې د ۵۰
پنځوسو کالو شوی ده ډېرې مرکې ورته راځي.
مگر د سبحان لپاره يې ټولو ته د (نه) ځواب
ورکړی، ما فکر کوي که سبحان له صفا څخه لرې
نو هغه به هېره کړی، اما برعکس هغې ته يې

مینه او علاقه نوره هم صفا ته زیاته شوې وه.
خان راته گناهکاره ښکارېده، ځکه ما تل غوښتل
سبحان له صفا څخه لرې کړم. مگر اوس پوه
شولم چې دا دواړه یو د بل لپاره پیدا شوی دي،
هېڅوک هم دوي یو له بل څخه نشي لرې کولای.

.... صفا

دولس کاله وروسته سبحان راغلی. ما دهغه د
مینی په خاطر څه څه ونه زغمل، خپله ځوانی
مې د لاسه ورکړه څېره مې خرابه شوې،
ورینبتان می دانه دانه سپین شوي زه بوډې
شولم، مگر دا مینه هېڅکله بوډا او زړه نشوله، د
مور حالت مې ورځ په ورځ خرابېږي.

دولس کاله هېڅ ښه نه وه حتا په لاره هم
نشوای تللای. ډېره کمزري شوې وه، ډاکترانو

ویل چې گوردې (پښتورگي) له کاره لويدي،
مرگ او ژوند د خدای په لاس دی مگر فکر نه
کوو چې له خو میاشتو یا یو کال نه زیاته
ژوندې پاته شې، ډېره وېرېدلې چې مور مې هم
د پلار په څېر له لاسه ورنه کړم، زه سپین سرې
شوې یم، مگر بیا هم چې کله د مور د مرگ په
هکله فکر کوم نو راته سخته ده.

....سبحان....

یوه هفته مې له راتلو تېره شوله. دا ځل مخکې
له دی چې زه څه ووايم مور مې خپله وویل چې
غواړم ستا د مرکې لپاره صفا دوي کره ورشم،
إن شاء الله دا ځل به یې د هغې مور حتماً منی.
ما هم د حاجت لمونځ کړی او له خدایه مې کمک
غوښتي. سبا ورځ هغوي زما په رشتې پسې
لاړل، زه هم لارم گلثوم خاله دپخوا په څېر نه

وه ډير زيات تغير كړي وو، حتا نشوای كولاى د
خاى خخه ولاړه شې.

صفا ډير زيات تغير كړي وو، مگر بيا هم دخوانې
په خپر بنایسته وه. خو دقيقې صفا په كور كې
وم بيا لارم د ملگرو ليدلو ته، شپې چې كورته
راغلم له مور نه مې پوښتنه وكړه ويې ويل.

شريفه: زويه سترگې دې روښانه ښه خبر درته
لرم گلثوم (صفا مور) داخل هېڅ مخالفت ونه
كړي فقط غواړي، يو ځل دسجاد له كورنۍ خخه
پوښتنه وكړي، ترڅو سبا ورځ كوم جنجال جوړ
نه كړئ.

....سبحان....

له خوشالې نه په ژړا شولم خپل ربّ ته مې
سجده وكړه، هر څومره شكر گزارې چې وكړم

کمه ده. دشیپې مې له خوشحالی نه راته خوب
نه راتله، سبا ورځ د صفا تره (کاکا) سره مې
خبرې وکړلې، له هغه څخه مې وغوښتل ترڅو د
سجاد مشر ورور څخه پوښتنه وکړئ چې څه
وايي؟

خپله لارم دخاله گلثوم سره مې خبرې وکړلې،
هغې وویل چې په دی عمر کې به زه له خدایه
څه وغواړم؟ فقط د خپلې لور خوشحالی او
خوشبختی راته مهمه ده. پوهېږم چې صفا به
له تاسره نیک بخته کېږي. دخاله لاسونه مې
ښکل کړه، مننه مې ترې وکړه د صفا سترگې له
خوشحالی بریښېدلې، هغه هم زما په څېر بې
حده خوشحاله وه.

د صفا له کوره چې ووتم، د کاکا جان څنگ ته
ورغلم پوښتنه مې ترې وکړه، چې د سجاد د

مشر ورور سره یی خبرې وکړي؟ هغه ورته ویلي چې موږ هېڅ مشکل نه لرو هغه پخوانی دښمنی وه، او دې خبرې ته مور او پلار لپاره ډېر اهمیت ورکاوه. اوس دسجاد اولادونه لوی شوي دي زوي او لور واده کړی، موږ هېڅ مشکل نه لرو د دوی له واده سره.

دا ښه خبر مې ټولو ته وویلي کورنۍ مې خوشاله شوله مور مې دوه درې ځلې د صفا کره لارې او شیرینی ورکړه د شیرینی داخیستلو وروسته مو یوه کوچنۍ میلمستیا جوړه کړه. دلومړۍ ځل لپاره مې د صفا لاس ونیوه، دا هغه ورځ وه چې په انتظار یې زه بوډا شولم، نن مې هم باور نه کېده چې صفا نور د تل لپاره زما شوې، ټوله ورځ مې صفا ته کتل زړه مې نه کېده سترګې ترې واړوم.

هغه کارونه چې مې کول دخلکو له نظره زما
د عمر سره نه راتله مگر ما دی مینې ته درسېدلو
په خاطر څه کارونه ونه کړه، اوس هم راته
دخلکو خبرو او نظرونو هیڅ اهمیت نه درلود.

.... صفا....

له سبحان سره دکوژدې وروسته بې غیر د مور
له ناروغې نه مې هېڅ مشکل نه درلوده، ډېره
خوشحاله وم سبحان له پخوا څخه هم زیات
راباندې مئین وو، هر څه چې به مې ترې
وغوښتل زما لپاره به یې کول.
غوښتل مو ژر واده وکړو منتظره وو ترڅو دمور
حالت مې ښه شي.

خو برعکس ورځ په ورځ بدتر کېده پنځه
میاشتي تیرې شوې. د واده په تیاري او کارونو

اخته وو، چې مور مې وفات شوله يو ځل بيا
زما ژوند خراب شو. څومره لنډه وه زما
خوشحالی، اوس پوه شوم چې يواځيتوب يعنې
څه.

هغه وخت چې د چا مور مړه شي، نو داسي شي
لکه ماشوم چې په هر ځای کې مور لټوي او
هېڅوک د هغې تشه درته نشي ډکولاي.
ډيره سخته ده دمور دمرگ وروسته سرگردانه
گرځېدم، څو مياشتي به خاله سره اوسېدم څو
مياشتي به له ماما، خلاصه چې ژوند مې په
بدترين شکل ادامه درلوده.

يو کال تېر شو مهنت کونکو مې پريښودل. چې
داغه کال او ورځو کي واده وکړو د واده آدماکې
ونيول شوې. هر ځل چې به مو وغوښتل د واده
ورځ وټاکو نو يو مشکل به راتله نه پوهېږم
ولې؟!

....سبحان....

کله چې خاله کلثوم وفات شوله صفا پير بد
حالت درلود سترې شوې وه.
غوښتل مې چې ژر واده وکړم خو صفا نه منل
ويل يې چې د مور د مرگ می يو کال تېر شي،
بيا واده کوو اوس يو کال تېر شو، د دواده
آمادگی مو نيولې لخيره نن به دواده نيټه
معلومه کړو، د څو ورځو جنجال او آمادگی
وروسته مو بلاخره دواده نيټه معلومه کړه.

سبا به لخيره زموږ واده وي. زما د ژوند يوه
ترټولو بنايسته ورځ، د واده ټوله آمادگی مې
خپله نيولې وه. تر يوې مياشتې پورې خو د صفا
سودا نه خلاصيده، ماشاءالله دا بنځې خو د
کاليو اخېستلو څخه هېڅ نه سترې کېږي.

.... صفا

نن زما واده دی سهار وختي مې د خاله لور سره
لاړم ارايشگاه ته، د غرمې دوه بجې وي، چې
کورته راغلو د مور ټوله کورنۍ او خپلوان له لرې
ځايونو څخه راغلي وه.

فقط مې مور نه وه، ډېره هيله مې درلوده ده
چې دا ورځ مې مور راسره اوسي. د مور تشه
مې هره لحظه احساس کول، بې چاره خاله مې
ډېر بڼه کول زما په حق کې، لکه د يوې مور خو
بيا هم نشوای کولاي زما د مور ځای ونيسي.

خپل کالي مې بدل کړه، کله چې مې سپين لباس
واغوسته زړه مې ډک شو، او مې ژړل خو چې
هرڅومره مې وژړل بيا مې هم زړه نه خالي
کېده.

زموږ واده بڼه په خوشالی تېر شو خو یوازینی
څه چې ډېره یې دردولم دمور نشتون مې وو.

....سبحان....

له واده څخه مو یوه میاشت تېره شوله، د خدای
شکر زموږ ژوند په خوبني سره روان دی.
صفا هم ډېره خوشحاله ده شاید ماشوم
(اولاد) ونلرو، او دماشوم آرمان مو په زړه پاته
شي.

مگر دا چې د خپل ماشومتوب مینې ته ورسېدم
زر ځله د خدای شکر. هره ورځ دشکرانې لمونځ
ادا کوم، او د خپل خدای څخه شکر کوم چې
دومره خوشحالي زما لپاره پیدا کړي.

شکر گزاره یې یم، ریښتني مینه ده انتظار
ارزښت لری، شرط دا دی چې دا مینه دوه طرفه
واوسي. نه وایم چې ژوند آسانه دی یا هم مینې

ته رسېدل يو ساده کار دی، ژوند ډېرې ژورې او پورته لری.

په هره لاره کې يې له خوشحالی څخه زیات غم او درد لری، خو فقط کاپی ده چې موږ همیشه کوښښ وکړو او امید ولرو، نا امیده شیطان دی. خدای هېڅکله خپل بندگان په سختې او مشکلاتو کې یواځې نه پرېږدي.

ما به په لومړیو کې فکر کاوه د دومره سختې، او مشکلاتو باوجود به وکولای شم صفا ته ورسېږم؟ مگر بیا مې هم هېڅکله خپل امید د لاسه ورنکړ.

که تاسو هم مئین یاستي، او په خپل ټول زړه او وجود سره غواړي چې مینې ته مو ورسېږي، نو کوښښ وکړئ امید ولرئ، *إن شاء الله* چې ستا دوعاگانې به عرش ته خدای ته ورسېږي.

که له ما پوښتنه وشي چې مینه څه ده ؟
نو وایم چې مینه ستا هغه اواز دی،
چې ستا د زړه سل دردونو ته آرام ورکوي.

♥#دخوږ انتظار ناول پای

♥#لیکواله_ سحر سادات

♥#ژباړونکي_دسکوت هېندارې ټیم

ژباړونکې :

(دسکوت هېنداره)

(صافیه)

(ستاره انډر)

(صفا واصفی)

د سکوت هینداره

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English